

РЕШЕНИЕ

№ 2822

гр. София, 22.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 23.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разглежда дело номер **5533** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 - 161 от ДОПК вр. чл. 226 АПК.

Образувано е по жалба, подадена от В. О. М., против Ревизионен акт /РА/ № 22221520008339-091-001/13.07.2022 г., издаден от Т. Б. Г., началник сектор, възложил ревизията и Л. Д. П., главен инспектор по приходите в сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, в частта, изменена и потвърдена с Решение № 13/05.01.2023 г. на директора на Дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП, с която са му установени задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за 2015 г. в размер на 8 824,60 лв., за 2016 г. в размер на 7 817,90 лв. и за 2017 г. в размер на 2 297,54 лв., ведно със съответните лихви за забава.

Релевират се доводи за незаконосъобразност на РА, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. На първо място се оспорват изводите на ревизиращите, че началното салдо към 01.01.2015 г. е 0 лева. Според жалбоподателя същото е в размер на 91 243,91 лв., който включва следните суми: 18 994,02 лв. /получен доход по транскарт/, 22249,89 лв. /налична по банкова сметка и установена в хода на ревизията/, 50000 лв. – получен заем от М. М. - чичо на РЛ/. Изразява се и несъгласие с доводите на решаващия орган за некредитиране на представените с жалбата справки за получени суми в Transcard Financial Services за 2015 г. – 24710,74 лв., за 2016 г. – 25884,28 лв. и за 2017 г. - 26627,59 лв. Не на последно място се твърди, че оспорващият е получил заемни средства от чичо си М. М. за 2014 г. – 50000 лв., 2015 г. – 15000 лв., 2016 г. – 60000 лв., във връзка с които е представил доказателства, че същият е разполагал с достатъчно средства, за да предостави посочените суми, както разписки за предаването им. Иска се отмяна на РА в оспорената част с присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание оспорващият не се явява и не се представлява. По делото е постъпила молба

от същия, в която излага доводи за основателност на жалбата, както и претенция за присъждане на направените съдебно-деловодни разноски, както за настоящото производство, така и за предходните.

Ответникът - директор на дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП не се явява и не се представлява, не излага становище по спора.

Прокурор от Софийска градска прокуратура не участва при разглеждане на делото.

Административен съд София-град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата, събраните доказателства по делото, по отделно и в тяхната съвкупност, и взе предвид доводите на страните, съобразно с разпоредбата на чл. 160 от ДОПК, прие за установено следното:

Настоящото дело е образувано във връзка с решение № 4658 от 07.05.2025 г. по адм. дело № 2593 от 2025 г. на Върховният административен съд, първо отделение, с което е отменено решение № 23564 от 14.11.2024 г. по адм. дело № 2011/2023 г. по описа на Административен съд - София град /АССГ/.

Ревизионното производство е започнало със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221520008339-020-001 от 29.12.2020 г. /л. 19/, връчена на 29.12.2021 г., която е следвало да бъде извършена в срок от три месеца от връчването на ЗВР. Същата е изменена със ЗИЗВР № Р-22221520008339-020-002 от 27.05.2021 г., ЗИЗВР № Р-22221520008339-020-003 от 14.03.2022 г., ЗИЗВР № Р-22221520008339-020-004 от 28.04.2022 г.

ЗВР и ЗИЗВР са издадени от Т. Б. Г. - началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен със заповед № РД-01-128/18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С. /л. 17,18/. Предметът и периодът на ревизията спрямо В. О. М. обхваща задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2017 г.

Съставен е ревизионен доклад (РД) № Р-22221520008339-092-001 от 09.06.2022 г. /л. 43-55/. Ревизираното лице не е упражнило правото си на възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК. Констатациите в РД са дали основание за издаване на процесния Ревизионен акт № Р-22221520008339-091-001 от 13.07.2022 г. от Т. Б. Г., началник сектор, възложил ревизията и Л. Д. П., главен инспектор по приходите в сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, на основание чл.119, ал.2 от ДОПК, с който на В. М. са установени задължения за данък по чл. 17 ЗДДФЛ и лихви в общ размер на 29 808, 15 лева (главници и лихви), както следва: за 2015 г. – 8 824, 60 лв. и лихви – 5 552, 75 лв.; за 2016 г. – 7 817, 90 лв. и лихви – 4126, 44 лв.; за 2017 г. – 2 444, 20 лв. и лихви – 1 042, 26 лв.

Въз основа на събраните доказателства, установените факти и обстоятелства са направени следните констатации от органите по приходите:

В ревизионното производство е установено, че В. М. е местно физическо лице, като на основание чл. 6 от ЗДДФЛ е носител на задължението за данъци за придобити доходи от източници в Република България и в чужбина. Установено е, че М. е неженен с едно непълнолетно дете. Управител и съдружник е в „Родима агро“ ООД, ЕИК –[ЕИК].

На РЛ са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ от 10.03.2022 г. и 26.04.2022 г., като представените от него документи са подробно описани в РД. Присъединени са доказателства събрани в хода на извършена предходна ревизия на лицето приключила с РА № Р-22221519007777-091-001/03.09.2020 г. /л. 284-298 от адм. д. № 2011/2023 г. на АССГ/.

В хода на ревизията е прието, че по отношение на В. М. са налице предпоставките по чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК за укрити приходи или доходи. В тази връзка на 23.09.2020 г. на ревизираното

лице са връчени уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК № Р-22221520008339-113-001 от 26.04.2022 г. /л. 177-178/ и уведомление по чл. 17, ал. 1, т. 2 от ДОПК № Р-22221520008339-139-001 от 26.04.2022 г. /л. 175-176/. Представени са и декларации по чл. 124, ал. 3 от ДОПК за имуществото, вида и размера на направените разходи, източници на доходи и участия в управителни и надзорни органи на юридически лица за ревизирания период за процесните години /л. 179-187/.

За съпоставяне на извършените разходи и получените приходи ревизиращите органи са изготвили таблици, като съобразили следното:

През 2015 г. В. М. не е получавал доходи от трудово правоотношение; не е декларирал за целите на процесното ревизионно производство разходи за издръжка. Установени (приети) са за тази година, видно и от таблицата в РД (л. 46, 47 от адм.д. № 2011/2023 г. на АССГ): 1. доходи, в общ размер на 57 061, 33 лв., от: продажба на МПС - л. а. „А. А6“ за 3 000 лв., съгласно договор от 21.07.2015 г. и л. а. „М. С200“ за сумата от 8 000 лв., съгласно договор от 04.12.2015 г.; получено застрахователно обезщетение, в размер на общо 46 061, 33 лв. от ЗК „О.“ и от ДЗИ „Общо застраховане“; 2. разходи, в общ размер на 113 068, 91 лв., както следва: 1 472, 94 лв. комунални разходи по фактури от доставчици по данни от информационната система на НАП; 67 813 лв. за придобиване на недвижим имот - апартамент в [населено място],[жк], съгласно НА № 34/2015 г.; 1 000 лв. за покупка на МПС – л. а. М. С200, съгласно Договор от 22.10.2015 г.; 41 077, 22 лв. за изплащане на заеми към „Финанс директ“ АД, съгласно представена от дружеството справка за направени плащания; 1 705, 75 лв. здравно осигурителни вноски.

Като начално салдо за 2015 г. с ревизионния акт е приета сумата от 11,16 лв., като налична по банкови сметки и „0“ лева в брой, а като крайно салдо към 31.12.2015 г. - 22249, 89 лв. по банкови сметки. В таблицата за налични пари в брой към 01.01.2015 г. и към 31.12.2015 г. е прието „0“ лева и това становище е споделено от решаващия орган в решението му. Така е определен недостиг на парични средства – 78 246, 31 лв. и годишна данъчна основа за облагане в размер на 88 246, 31 лева, въз основа на която е начислен данък за 2015 г. - 8824,60 лева.

За 2016 г. В. М. не е получавал доходи от трудово правоотношение; не е декларирал за целите на процесното ревизионно производство разходи за издръжка. Установени са за тази година, видно и от таблицата в РД (л. 49, 50 от адм.д. № 2011/2023 г. на АССГ): 1. доходи, в общ размер на 88 000 лв., от продажба на недвижим имот; заем от „Финанс директ“ АД, в размер на 20000 лв., съгласно Договор за паричен заем от 21.07.2016 г.; 2. Разходи в общ размер на 188 419, 39 лв., както следва: 1473,70 лв. комунални разходи по фактури от доставчици, по данни от информационната система на НАП; 94 857,76 лв. за покупка на недвижим имот - апартамент и парцел в [населено място],[улица], ет. 4; 5100 лв. за покупка на МПС „А.“ А7, за 4 000 лв., съгласно Договор от 05.02.2016 г. и 1100 лв. за мотоциклет „К. Нинджа“, съгласно Договор от 28 12.2016 г.; 18 987,93 лв. платени суми по лизингови вноски, съгласно справка и погасителен план от „Финанс директ“ АД; 68000 лв. предоставен заем на физическо лице, на 07.04.2016 г. по банков път. Според таблицата от РД, за 2016 г. е прието: начално салдо 22249, 89 лв. по банкови сметки и „0“ лева в брой, а като крайно салдо - 10, 42 лв. по банкови сметки и „0“ лева в брой. Въз основа на тези данни е прието превишаване разходите над приходите, със 78179, 92 лв. и годишна данъчна основа за облагане - 78179, 92 лева, според която е начислен данък за 2016 г. – 7 817, 90 лева.

За 2017 г. В. М. не е получавал доходи от трудово правоотношение; не е декларирал за целите на процесното ревизионно производство разходи за издръжка. Установени са за тази година, видно и от таблицата в РД (л. 52, 53 от адм.д. № 2011/2023 г. на АССГ): 1. доходи в общ размер на 22513,68 лв., както следва: 3000 лв. от продажба на МПС „А.“ А7; 19513,68 лв. щета по застраховка „гражданска отговорност“; 2. разходи в общ размер на 48560, 79 лв., както следва:

1467 лв. разходи за издръжка и живот; 1081,55 лв. комунални разходи по фактури от доставчици, по данни от информационната система на НАП; 150 лв. за покупка на МПС – ремарке; 45862,24 лв. платени суми по лизингови вноски, съгласно справка и погасителен план от „Финанс директ“ АД. Според таблицата от РД за 2017 г. е прието: начално салдо 10,42 лв. по банкови сметки и „0“ лева в брой, а като крайно салдо – 23,62 лв. по банкови сметки и „0“ лева в брой. Въз основа на тези данни е прието превишаване разходите над приходите с 24 442, 42 лв., годишна данъчна основа за облагане в същия размер, според която е начислен данък за 2017 г. – 2444, 20 лева.

На 01.08.2022 г., в регламентирания по чл. 152, ал. 1 от ДОПК срок, до директора на дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП е подадена жалба с вх. № 94-В-433 по регистъра на ТД на НАП С. /л. 34 и сл./ и вх. № 23-22-1270 от 04.08.2022 г. по регистъра на дирекция "ОДОП" С., с която В. М. оспорва РА № Р-22221520008339-091-001 от 13.07.2022 г.

С решение № 13/05.01.2023 г. директорът на дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП, след извършена преценка на мотивите изложени в РА и РД и с оглед приложените към административната преписка доказателства е приел, че жалбата е частично основателна с аргумент, че неправилно в разходната част на таблицата за съпоставка за 2017 г. е отразена сумата от 1467 лв. – разходи за издръжка и живот без да са налице документи в тази насока и още повече твърдения от РЛ за направени такива разходи и в останалите периоди. По тези съображения горепосочената сума е изключена от направените разходи за 2017 г., което е довело до намаляване на данъчната основа за облагане за 2017 г. от 24442,42 лв. на 22975,42 лв., респ. полагащ се данък – 2297,54 лв. В този смисъл е изменен и РА.

Решаващият административен орган е счел за недоказани твърденията на РЛ за получени суми по транскарт и заемни такива предоставени от чичо му М. М., като е изложил съответни мотиви /л. 15/. Споделил е изводите на приходните органи за наличие на облагаем доход по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 2, б. „а“ ЗДДФЛ във връзка с извършените през 2015 г. продажби на МПС - мерцедес С200 и А. А6.

При първото разглеждане на делото от АССГ (адм. дело № 2011/2023 г. по описа на АССГ) е изслушана съдебно-счетоводна експертиза. Заключениеето /основно и допълнително/ на вещото лице е прието без възражения от страните. Съдът кредитира същото като безпристрастно и компетентно изготвено. При изготвяне на допълнителната експертиза експертът е взел предвид данните събрани в хода на ревизията, като при изчисляване на задълженията по чл. 17 ЗДДФЛ е съобразил и направените от жалбоподателя възражения за получени заеми от чичо му М. М., както и доходи по транскарт. Така отчитайки съотношението между приходи и разходи за всеки данъчен период по ЗДДФЛ вещото лице е установило следната данъчна основа и дължим данък /л. 467 от адм. д. – 2011/1023 г. на АССГ/: за 2015 г. данъчна основа 44 067,69 лв., в т.ч. 34 067,69 лв. – недостиг на парични средства и 10 000 лв. /доход от продажба на МПС по чл. 31, ал. 2, т. 1 във вр. чл. 13, ал. 1, т. 2, б. „а“ ЗДДФЛ, определен като разлика между продажната цена на двете МПС – 11 000 лв. и стойността на придобиване в размер на 1000 лв., т.е. дължим данък – 4406 лв., а за 2016 г. и 2017 г. данъчната основа е 0 лева.

При първото разглеждане на делото от АССГ (адм. дело № 2011/2023 г. по описа на АССГ) с определение № 2132 от 27.02.2024 г. съдът е отменил хода по същество даден с протоколно определение от 12.02.2024 г. и е спрял съдебното производство по адм. дело № 2011/2023 г. на АССГ до влизане в сила на решение № 4608 от 10.07.2023 г. по адм. д. № 4139/2022 г. на АССГ. Предмет на спора по адм.д. № 4139/22 г. е бил РА № Р-22221519007777-091-001/03.09.2020 г., издаден на жалбоподателя в настоящото производство касаещ установените му задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за периода 01.01.2013 г. – 31.12.2014 г. в общ размер на 4948,30 лв. и лихви – 2998,51 лв. В хода на ревизията е установено, че за към

31.12.2014 г. е налице недостиг в размер на 58488 лева. Този ревизионен акт е отменен с решение № 4608 от 10.07.2023 г. по адм. д. № 4139/2022 г. на АССГ, потвърдено с решение № 5404 от 30.04.2024 г. по адм.д. № 10414 от 2023 г. на ВАС, първо отделение. В мотивите си първоинстанционния съд е приел за основателно възражението на РЛ за получени суми въз основа на справки от Transcard Financial Services /л. 12 и 13 от адм.д. № 4139/22 г./. Въз основа на приетата по делото ССЕ е установил, че не е налице недостиг на средства за 2014 г. в горепосочения размер. Видно от заключението на л. 264-269 от адм.д. № 4139/22 г. вещото лице е установило, че към 31.12.2014 г. В. М. е разполагал с парични средства в размер на 27786,46 лв. При изчисляване на тази сума вещото лице е отчело като приход през 2013 г. постъпленията получени от М. по транскарт в размер на 29 878,61 лв. и 12160,94 лв., а за 2014 г. – 18994,02 лева. С протоколно определение от 14.10.2024 г. /л. 481 от адм.д. № 2011/2023 г. на АССГ/ съдът е присъединил към доказателствата по адм.д. № 2011/2023 г. на АССГ и адм. д. № 4139/2022 г. по описа на АССГ /касаещо преходно издадения на М. ревизионен акт за установени задължения за 2013 г. и 2014 г./.

При второто разглеждане на делото не са събирани нови доказателства.

От събраните по делото доказателства от правна и фактическа страна съдът намери за установено следното:

Предмет на настоящото съдебно производство по същество (чл.160, ал.1 от ДОПК) е РА в частта, изменена и потвърдена с Решение № 13/05.01.2023 г. (чл. 156, ал.1 от ДОПК) на директора на дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП.

Още при първото разглеждане на делото е установено, че жалбата е допустима, като подадена в законния срок, от ревизираното лице до компетентния съд, след изчерпване на процедурата по административното оспорване на РА. Обжалваният ревизионен акт е издаден от компетентен по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.2 от ДОПК орган по приходите. Спазена е формата по чл.120, ал.1 от ДОПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт. Изложените в РД мотиви, предвид чл. 120, ал. 2 ДОПК, представляват мотиви и на РА. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика, обективизирана в множество решения на ВАС.

Валидността на електронните подписи на приходните органи, подписали ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, се установява от представените от ответника доказателства на електронен носител /л. 33/, поради което съдът приема, че документите са подписани с валидни квалифицирани електронни подписи. Доказателствата не са оспорени от противната страна, вкл. по реда на чл.184 ГПК.

Предвид изложеното и съобразно разпоредбата на чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът приема, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите, на основание чл.119, ал.2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия, съгласно чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, в предвидената от закона форма, съгласно чл. 113 от ДОПК, и съдържа всеки един от реквизитите, посочени в чл.120 от ДОПК.

Спорните задължения на жалбоподателя за ревизирания период са определени съгласно приложимите разпоредби на чл. 122-124 от ДОПК.

Относно съответствието на РА с материалния закон, съдът намира следното:

Органите по приходите могат да приложат установения от съответния закон размер на данъка към определена от него по реда на чл.122 ал. 2 ДОПК основа, когато декларираните и/или получените приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране на стопанската дейност на ревизираното лице не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизирания период.

Съответно, с разпоредбата на чл. 123, ал. 1 от ДОПК е въведена презумпцията, че в случаите по чл. 122, ал. 1 при определяне на основата по реда на чл. 122, ал. 2 се смята до доказване на противното, че е налице подлежаща на облагане с данъци печалба или доход, когато: 1. стойността на имуществото на лицето явно съществено превишава размера на декларираните приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране, получени от него; 2. направените разходи от лицето и от свързаните с него лица по § 1, т. 3, буква "а" от допълнителните разпоредби явно и съществено превишават размера на декларираните получени средства.

Съгласно чл. 124, ал. 2 от ДОПК, в производството по обжалване на РА при извършена ревизия по чл. 122 от ДОПК, фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 ДОПК е подкрепено от събраните доказателства. Така установената презумпция за вярност на фактическите констатации е оборима, но доказателствената тежест за това носи жалбоподателят. Въпросното правило ясно и точно указва, кому лежи доказателствената тежест относно релевантните факти, при спор относно законосъобразността на ревизионен акт издаден в производство реда на чл. 122 от ДОПК, като придава отнапред установена материална доказателствена сила на съдържащите се в ревизионния акт фактически констатации. Следователно, в производството по съдебно обжалване на РА, в тежест на органите по приходите е да установят наличието на основание за облагане по аналог, а в тежест на жалбоподателя е да установи при условията на пълно и насрещно доказване твърденията от него факти и обстоятелства, с които се опровергават фактическите констатации в акта. За разлика от типичните ревизионни производства, в които ревизиращите безусловно изискват субектът да установи изгодни за себе си факти и обстоятелства, в хипотезата, при която се реализира отговорност по реда на чл. 122 и сл. от ДОПК за съответното лице, всички факти и обстоятелства от предвидения фактически състав следва да се установят при условията на пълно първоначално доказване пред съда, респективно, за да се премине към този ред на определяне на данъчната основа тези факти и обстоятелства следва да се установят по несъмнен начин от органа по приходите в хода на ревизията - чл. 170, ал.1 от АПК вр. с §2 от ДОПК.

В случая е спазена нормативно регламентираната процедура за това по чл. 124 от ДОПК - задълженото лице е уведомено по предвидения в закона ред и от него е изискано да декларира точният размер на доходите и извършени разходи за ревизирания период с декларация по чл. 124, ал. 3 от ДОПК.

За да се предприеме ревизия по посочения ред, е послужило обстоятелството, че е прието наличието на предпоставките на чл. 122, ал. 1, т. 2 ДОПК. Въз основа на извършена съпоставка на получените приходи, респ. направените от РЛ разходи е установен недостиг на парични средства, който е приет за данъчна основа за облагане за процесните години, като за 2015 г. данъчната основа освен установения недостиг включва и доход получен от продажба на МПС.

Основните възражения на жалбоподателя са свързани с размера на началното салдо към 01.01.2015 г., както и твърденията за получени постъпления в Transcard Financial Services и суми предоставени му като заем от чичо му М. М..

Тези оплаквания са частично основателни, като в тази връзка съдът съобразява следното:

По отношение на началното салдо: видно от констатациите в РД ревизиращите са

приели, че към 01.01.2015 г. лицето е разполагало с 0 лева в брой и 11.16 лв. по банкова сметка, позовавайки се на мотивите на предходно издадения му РА /обхващащ периода 2013 г. и 2014 г./ и по –конкретно на установения недостиг в размер на 58 488 лева.

Както се каза по-горе този ревизионен акт е отменен с решение на АССГ, постановено по адм. д. № 4139/2022 г. В хода на съдебното производство е прието заключение на ССЕ, на което се е позовал и първоинстанционния съд, като в.л. е установило, че към 31.12.2014 г. В. М. е разполагал със сумата от 27 786,46 лв. /л. 264-269 от адм.д. № 4139/22 г. на АССГ/. При изготвяне на заключението експертът е съобразил доводите на РЛ за получени суми по транскарт в общ размер на 61033,57 лв. /л. 12 и 13 от адм.д. № 4139/22 г./. В хода на така проведеното ревизионно производство с обхват установяване на задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за 2013 г. и 2014 г., така и при съдебното разглеждане на спора, както пред АССГ, така и пред ВАС, обаче не са налице твърдения за получени от РЛ заемни средства от чичо му в размер на 50000 лева, не са и ангажирани доказателства в тази насока.

В тази връзка съдът приема за недоказани твърденията на жалбоподателя развити в настоящото съдебно производство за получени от него средства по заеми общо в размер на 50000 лева, като не кредитира представените разписки касаещи получаването им през 2014 г. /л. 63-68 от адм.д. № 2011/2023 г./. В този смисъл настоящият състав счита, че към 01.01.2015 г. М. е разполагал с парични средства в размер на 27786, 46 лв. /изчислени от в.л. по ССЕ приета по адм.д. № 4139/2022 г. на АССГ/, както и със сумата от 11,16 лв. – средства по банкови сметки /съгласно констатациите в РД стр. 8-л. 46 гръб от адм.д. № 2011/2023 г. на АССГ/.

Настоящият състав намира за основателно и доказано получаването на приходи от РЛ по сметка в „Транскарт файненшъл сървисис“ АД за 2015 г. в размер на 24 178,62 лв., за 2016 г. – 25618,95 лв. и за 2017 г. – 28184,63 лв., отчетени и от в.л. Н. при изготвяне на допълнителното заключение прието при първото разглеждане на делото пред АССГ/л. 465-467/, въз основа на представените от жалбоподателя като таблици (л.л. 163-165 от делото) „справки за хранване платежната сметка на В. О. М.“. Тези доказателства не са оспорени от данъчната администрация и от съдържанието им се констатира, че по цитираната банкова сметка лицето е разполагало с горепосочените суми. Именно такива справки, ангажирани от М., са приети и по адм.д. № 4139/2022 г. и кредитирани от съда в хода на обжалване на предходно издадения му ревизионен акт с обхват 2013 г. и 2014 г. В тази връзка съдът намира, че следва да кредитира доказателствата на л. 163-165 свързани с получаване на суми от РЛ по транскарт.

Досежно твърденията за получени заеми от РЛ за 2015 г. в размер на 15 000 лв. и 60000 лв. за 2016 г., същите са основателни и съдът следва да ги отчете при извършване на съпоставката за получени приходи и разходи за тези периоди предвид следното:

Договорът за заем е реален, поради което, за да се приеме, че е сключен и е породил действие, е необходимо да е извършено реално предаване на заместимата вещ (пари) от заемотателя на заемателя. Едва тогава е налице възникнало облигационно правоотношение, което поражда едностранно за заемателя задължението да върне заетата сума пари или заместима вещ от същия вид, количество и качество. Вярно е, че представените по делото разписки за заем са частни документи и по смисъла на чл. 181 ГПК вр. с § 2 от ДОПК нямат достоверна дата за трети лица, каквито са приходните органи. Датата на съставянето им следва да се проверява в съвкупност с останалите доказателства, имащи достоверна дата, както и в съвкупност с всички останали събрани

доказателства. В тази връзка съдът кредитира ангажираните от оспорващия писмени доказателства – разписки на л. 56-62 и л. 69-70, удостоверяващи реалното предаване на сумите от заемотателя М. М. на племенника и жалбоподател в настоящото производство. От друга страна, предвид представената справка на л. 10 от работодателя на М. М. за получени приходи през периода 2014-2017 г. и неоспорена от ответника, съдът намира за доказана и финансовата възможност на последния да предостави посочените в разписките суми. Осъществяваната финансова помощ между близки роднини /чичо на ревизираното лице/ през годините е житейски оправдано действие, което в случая е в съответствие с обективната възможност заемотателя да предостави посочените по-горе суми в процесните размери.

За процесната 2015 г. съдът намира, че законосъобразно при определяне на размера на данъчната основа за облагане с данък по чл. 48, ал. 1 ЗДДФЛ органите по приходите са включили получения от РЛ доход от продажба на МПС /лек автомобил мерцедес С200 и А. 6/. В чл. 13 ЗДДФЛ законодателят изрично е очертал видовете необлагаеми доходи. В разпоредбата на чл. 13, ал. 1, т. 2, б. „а“ ЗДДФЛ е регламентирано едно от изключенията, при наличие на което полученият от лицето приход се явява облагаем, а именно това са доходите от продажба или замяна на пътни, въздухоплавателни и водни превозни средства, ако периодът между датата на придобиването и датата на продажбата или замяната е по-малък от една година. В случая ревизираното лице е закупило лек автомобил мерцедес С200 с договор от 22.10.2015 г. за сумата от 1000 лв., а го е продал с договор от 04.12.2015 г. за сумата от 8000 лв. Лек автомобил А. е придобито от чуждестранно лице на 15.04.2015 г. и е продадено на 21.07.2015 г. за 3000 лева. В приложените от КАТ документи по делото липсва информация относно платена цена за автомобила. Доказателства в тази връзка, а и конкретни твърдения не са изложени от жалбоподателя, поради което съдът намира, че при изчисляване на данъчната основа по чл. 17 ЗДДФЛ за 2015 г. като приход следва да бъде включена сумата от 10000 лв., определена като разлика между продажната цена на двете МПС – 11000 лв. и стойността на придобиване – 1000 лв. /за едното МПС/.

Предвид изложените по-горе мотиви съдът намира, че извършената съпоставка на приходи и разходи за процесните периоди е незаконосъобразна и налага да бъдат преизчислени задълженията на РЛ както следва:

За начално салдо към 01.01.2015 г. съдът приема сумата от 11.16 лв. по банкова сметка и сумата от 27786,46 лв. /установена от в.л. по адм.д. № 4139/2022 г. на АССГ/. Така за 2015 г., като съобрази горепосоченото салдо, така и дадените от в.л. в табличен вид /таблица 1/ съпоставки на приходи и разходи л. 466 от адм.д. № 2011/23 г., при които са възприети данните от РД и са отчетени сумите по получени заеми и тези от транскарт, съдът определя, че е налице недостиг в размер на 11281,23 лв. Същият е изчислен съобразно методиката възприета от ревизиращите, а именно: $k2 + k3 - k4 - k5$, или $27797,62 \text{ лв.} + 96239,95 \text{ лв.} - 113068,91 \text{ лв.} - 22249,89 \text{ лв.}$, т.е. законосъобразно ревизионното производство е проведено по особения ред при наличие на хипотезата по чл. 122, ал. 1, т. 2 ДОПК.

При съобразяване с установения недостиг от 11281,23 лв., така и с получения доход по чл. 13, ал. 1, т. 2, б. „а“ ЗДДФЛ от продажба на МПС през 2015 г. в размер на 10000 лв., съдът приема, че размерът на данъчната основа е 21281,23 лв., а дължимият данък по чл. 48, ал. 1 ЗДДФЛ за 2015 г. е 2128,12 лв. и лихви за забава – 1339,09 лева, вместо установената с РА главница от 8824,60 лв. и лихви 5552,75 лева. В тази част жалбата се

явява частично основателна, като РА следва да се отмени като незаконосъобразен за сумата над 2128,12 лв. главница до установените с РА задължения и сумата над 1339,09 лева лихви, като се отхвърли като неоснователно оспорването досежно установения от съда данък по чл. 48, ал. 1 ЗДДФЛ за 2015 г. от 2128, 12 лв. и лихви – 1339,09 лв.

С оглед изложените по-горе съображения свързани с получените суми по транскарт и заеми от М. М., съдът намира, че следва да кредитира допълнителното заключение на ССЕ и направената съпоставка на приходи и разходи за 2016 г. и 2017 г. отразена от вещото лице в таблица 2 и 3 /л. 466 и 467 от адм.д. № 2011/2023 г. на АССГ/. Така според експерта за посочените периоди не е налице недостиг на средства, данъчната основа е 0 лева, респ. не е налице дължим от РЛ данък по чл. 48, ал. 1 ЗДДФЛ. В тази част жалбата е основателна, а РА следва да се отмени в частта относно установените задължения на В. М. за данък за 2016 г. в размер на 7817,90 лв. и лихви 4126,44 лв. и за данък за 2017 г. в размер на 2297,54 лв. и лихви 979,72 лв.

По разноските: В молба от 23.09.2025 г. /л. 13/ жалбоподателят претендира разноски в общ размер на 5600 лева, от които 3000 лв. адвокатски хонорар, 10 лв. – държавна такса; 500 лв. – депозит за вещо лице и 1000 лв. адвокатско възнаграждение по настоящото дело, 211 лева – държавна такса за касационното производство и 1500 лв. – адв. възнаграждение по адм.д. № 2593/2025 г. на ВАС. Представя и списък на разноски по настоящото дело в размер на 1000 лв. /л. 14/.

Съдът констатира, че за проведените съдебни производства пред АССГ /адм.д. № 2011/2023 г./ и ВАС оспорващият е заплатил разноски за държавна такса 10 лв. и депозит за вещо лице – 500 лв., както и сумата от 211 лева – държавна такса за касационната инстанция, или общо в размер на 721 лв.

Настоящият състав намира за неоснователно искането за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 3100 лв. за производството проведено по адм. д. 2011/2023 г. на АССГ, тъй като в представения по делото договор за правна защита и съдействие от 20.04.2023 г. /л. 255/ не е посочен начинът на заплащането му – в брой или по банков път. В случая не са и ангажирани банкови документи удостоверяващи плащане на сумата. По отношение на претендирания адвокатски хонорар за производството пред ВАС в размер на 1500 лв. и по настоящото делото в размер на 1000 лв. съдът установи, че от страна на процесуалния представител на жалбоподателя единствено е депозирал списък по чл. 80 ГПК и по двете дела. Липсват обаче доказателства за реалното им заплащане – преводни нареждания, договори за правна защита и съдействие, поради което същите не са дължими от ответника. В този смисъл е и т. 1 от ТР № 6 от 06.11.2013 г. т.д. № 6/2012 г. на ВКС – ОСГТК, според което съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка.

С оглед горното, при общ материален интерес от 29598,95 лв. и съобразно уважената част от жалбата /26131,74 лева/, в полза на оспорващия следва да се присъдят разноски в размер на 636,54 лева /по арг. от чл. 226, ал. 3 АПК/.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ревизионен акт № 22221520008339-091-001/13.07.2022 г., издаден от Т. Б. Г., началник сектор, възложил ревизията и Л. Д. П., главен инспектор по приходите в сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, в частта, изменена и потвърдена с Решение № 13/05.01.2023 г. на директора на Дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП, с която на В. О. М. са установени задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ, КАКТО СЛЕДВА: за 2015 г. за сумата над 2128,12 лв. до установения с РА размер от 8 824,60 лв. и лихви за сумата над 1339,09 лв. до установените с РА лихви от 5552,75 лв., както и задълженията за 2016 г. в размер на 7817,90 лв. и лихви 4126,44 лв. и за 2017 г. в размер на 2297,54 лв., ведно със съответните лихви за забава от 979,72 лева.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. О. М. от [населено място] срещу Ревизионен акт № 22221520008339-091-001/13.07.2022 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП - С., в частта, потвърдена с Решение № 13/05.01.2023 г. на директора на Дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП в **ЧАСТТА** относно установените му задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за 2015 г. в размер на 2128,12 лв. – главница и 1339,09 лв. – лихви за забава.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати в полза на В. О. М., ЕГН – [ЕГН], сумата от 636,54 лв. /шестстотин тридесет и шест лева и петдесет и четири стотинки/ – разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: